

Deel 1

PEUTERTIJD

Kalmte zal oe redden

Bij al onze kinderen is de peuterperiode gepasseerd. Dus voor mij is de Tijd van het Grote Terugblikken (TGT) wat die opvoedfase betreft begonnen. En de TGT heeft bij mij twee zijden. De zonzijde bij de TGT ziet er bij ons als volgt uit:

Zeven gebogen ruggen over fotoalbums.

'Aaaah, moet je die tandjes zien!!'

'Ach, weet je nog, hier kon je voor het eerst lopen, aaah!'

'Ooo, die krulletjes! Toen had je nog krulletjes, zie je wel?'

'Die schoentjes!! Toen had je schoenmaat 19 of zo, hoe schattig!'

'O, hier had je de strijkkralen op de grond gegooid. O kijk, die bende!'

'Ja, en hier had jij de kast versierd. Met stift. Ja, lach maar.'

'O, die wangetjes! Lekkere spekwangen, moet je zien! Toen was je twee!'

(Ongeveer op dit punt van de TGT zijn we allemaal gesmolten.)

Maar de TGT heeft ook een schaduwzijde. Soms ontstaat er iets droefs in mij, zoals bij een bloem die openbloeit, maar dan andersom. Als ik de kinderen naar school heb gebracht bijvoor-

beeld. Alle vijf dwarrelen ze door verschillende klaslokalen op verschillende scholen in Kampen en ik fiets bedaard naar huis. Dan zucht dat droef in mij: 'Was dit het nou? Leiden ze dan nu allemaal hun eigen levens en is de Tijd van het Grote Afscheid Nemen (TGAN) dan nu al aangebroken?' Dan neemt dat droefs in mij robuuste vormen aan en wil ik het leven terugduwen naar bengelende beentjes onder de keukentafel en kneuterende voetjes tijdens het voorlezen. Maar het gaat niet. Uiteindelijk is het leven één grote TGAN.

Tot zover de droef.

Soms mijmer ik wat ik anders had willen doen, als ik in zo'n fase van de TGT zit. Achteraf had ik die eerste vier levensjaren meer als 'de gouden jaren' willen zien. Als docent spreken we wel van 'de gouden weken'. Daarmee bedoelen we de eerste weken na de zomervakantie. Het is de periode waarin de basis wordt gelegd voor een goede sfeer in de klas, en waarin de leerlingen nog ontvankelijk zijn. De gouden weken zijn het. En die term wil ik graag transporteren naar die eerste vier levensjaren van de kinderen. De gouden jaren zijn het. Want in die periode wordt de basis gelegd, en regels worden nog min of meer voetstoots voor zoete koek geslikt. En zo heb ik het als peutermoder nooit bekeken. Ik had altijd meer het gevoel dat het echte werk nog moest beginnen. Kijk, bij pubers en zo. Dát was pas opvoeden. Maar die peuters ... ach.

Met Fieke beleven we nu trouwens nog het najaar van de kleutertijd, de nadagen van die gouden jaren. En er is weinig zo verbindend voor ouders en opgroeiende kinderen als een kleuter in huis. Nu ik dit schrijf is het negen uur 's avonds. Linde leert haar Franse woordjes ('Je suis – tu es – il est' – zo galmt het door de kamer) en hond Henk knaagt op een bot, op een kleed naast mij. En Fieke stond net opeens naast me.

'Ik weet niet wat ik moet doen in bed', zuchtte ze. Linde en ik keken elkaar aan met ogen vol glimlach.

'Ik heb een heel goed ideeetje. Jets wat je kunt doen in bed.' Ik wenkte haar, kom maar, dan fluister ik het in je oor. Ik duwde de krulletjes ('Ooo, die krulletjes!') bij haar oor iets opzij, en fluisterde: 'Lekker slapen in bed. Vind je dat geen goed idee?' Zij schurkte zich even genoeglijk tegen mij aan, haar haren tegen mijn lippen, hopend op een onverwacht even opblijven. Samen keken we naar buiten, heel even, wang tegen wang. Er liep een man langs, met een hond, en in het licht van de straatlantaarns zag je dat het miezerde. Ik geloof werkelijk dat Waterink trots op me zou zijn, vanwege de kalmte die er even was. Daarna klopte ik haar op haar rug. 'Toe, je moet naar bed.' Ik had er heus wel even over getwijfeld haar op te houden, om een bakje chips voor haar te pakken en haar voor te lezen over Bob, Bep en Brammetje ('En buiten miezerde het zo. Och och och'). Maar dat deed ik niet, want in de nadagen van de gouden jaren doet men zeer wijze dingen.

Fieke ging, haar duim in haar mond, haar knuffel op de vertrouwde manier tussen haar vingers.

En nu is de rust dus weergekeerd.

'Je suis – tu es – il est', stampt Linde.

Henk knaagt aan zijn bot.

En ik geniet zo, dat mijn voeten er bijna van gaan kneuteren.